

ΤΟ ΠΙΟ ΓΛΥΚΟ ΚΡΑΣΙ

Μια φορά και έναν καιρό ζούσε σε μια όμορφη πολιτεία ένας αμπελουργός, που κάποτε παντρεύτηκε και απέκτησε δυο γιους. Ο αμπελουργός είχε πολλά αμπέλια και έβγαζε πολύ καλό κρασί. Αγαπούσε πολύ τα αμπέλια του και τους δυο γιους του, επειδή η γυναίκα του πέθανε νωρίς και ήταν αναγκασμένος να τους μεγαλώσει σχεδόν μόνος του. Τα παιδιά του μετά το σχολείο, μόλις τελείωναν τα μαθήματά τους, αμέσως βοηθούσαν τον πατέρα τους στις δουλειές του.

Κάθε χρόνο σε μια γειτονική πολιτεία γινόταν γιορτή κρασιού και διαγωνισμός καλύτερου κρασιού. Οι αμπελουργοί πήγαιναν τα κρασιά τους και ο νικητής γινόταν ξακουστός, έπαιρνε πολλές παραγγελίες και πουλούσε πολύ κρασί. Έτσι λοιπόν μόλις ήρθε και φέτος η ώρα της γιορτής, ο πατέρας μαζί με τα παιδιά του φόρτωσαν ένα κάρο με τρία βαρέλια κρασί και αφού τα έδεσαν καλά, οι γιοι του ξεκίνησαν για τη γιορτή. Ήταν πολύ αγχωμένοι για να μεταφέρουν το κρασί σωστά και να κάνουν τη δουλειά που τους ανέθεσε ο πατέρας τους.

Όσο προχωρούσαν στη διαδρομή, μιλούσαν μεταξύ τους, για να περάσει η ώρα. Ξαφνικά πετάχτηκε μπροστά τους ένας λαγός και τα άλογα του κάρου τρόμαξαν και σηκώθηκαν στα δύο πόδια. Τότε το κάρο τραντάχτηκε πολύ και τα βαρέλια λύθηκαν και έπεσαν από το κάρο και άρχισαν να κυλάνε στην κατηφόρα! Τα δυο παιδιά φοβισμένα έτρεξαν γρήγορα πίσω από τα βαρέλια, για να τα προλάβουν, χωρίς όμως να τα καταφέρουν. Τα βαρέλια μπήκαν μέσα σε μια αυλή, που ήταν στο τέλος της κατηφόρας και έπεσαν μέσα σε ένα πηγάδι με νερό. Το πηγάδι έγινε κατακόκκινο από το κρασί που χύθηκε! Τα δυο παιδιά δεν ήξεραν τι να κάνουν! Ο πατέρας τους θα τους μάλωνε και θα στεναχωριόταν πάρα πολύ, αν μάθαινε ότι έχασαν το κρασί. Τότε ο μικρότερος γιος πρότεινε να μαζέψουν όσο κρασί μπορούσαν με τον κουβά του πηγαδιού και να γεμίσουν ξανά τα βαρέλια. Καλύτερα να πήγαιναν χάλια κρασί με νερό παρά να μην πήγαιναν τίποτα στη γιορτή. Ο άλλος γιος, αφού το σκέφτηκε, συμφώνησε. Εξάλλου το πηγάδι ήταν σαν να έβγαζε κρασί αντί για νερό. Στρώθηκαν αμέσως στη δουλειά και γέμισαν βιαστικά ξανά τα τρία βαρέλια με το νερωμένο κρασί μέσα από το πηγάδι. Προτού μεσημεριάσει, φόρτωσαν ξανά τα βαρέλια και ξεκίνησαν πάλι για τη γιορτή.

Φτάσανε στη γιορτή λίγο πριν νυχτώσει και μάλιστα σε μια ώρα που η δοκιμή των κρασιών είχε ξεκινήσει και όλοι ανυπομονούσαν να δοκιμάσουν και το δικό

τους κρασί, γιατί ο πατέρας τους είχε πολύ καλή φήμη για την ποιότητα του κρασιού του. Όταν ο κόσμος άρχισε να πίνει από τα δικά τους βαρέλια, τα παιδιά ήταν πολύ αγχωμένα και στεναχωρημένα, γιατί θα καταστρεφόταν η φήμη του πατέρα τους και του κρασιού τους εξαιτίας τους.

Αντί όμως να ακούσουν φωνές διαμαρτυρίας πως το κρασί τους είναι χάλια, ξαφνικά άκουσαν από τον κόσμο κάτι που δεν το περίμεναν με τίποτα: «Αυτό είναι το πιο γλυκό κρασί που έχουμε δοκιμάσει και μάλιστα όσο και να πιούμε δε ζαλιζόμαστε, δεν μεθάμε!». Όσο και να έπιναν δεν μεθούσαν, ακόμα και αυτοί που ήπιαν πάρα πολύ. Όλοι ήθελαν να αγοράσουν από το κρασί τους. Έτσι τα δύο αδέρφια γύρισαν πολύ χαρούμενα πίσω στον πατέρα τους. Του εξήγησαν τι είχε γίνει. Αυτός άκουγε και δεν μπορούσε να τα πιστέψει όλα αυτά που έγιναν. Από τότε, όταν έφτιαχναν κρασί, έβαζαν και λίγο νερό και ο κόσμος πάντα ήθελε να αγοράζει από το δικό τους κρασί. Το πιο γλυκό κρασί που δεν μεθάει!

Παναγιώτης Γκαυτώνας, 3^ο ΓΕΛ Κοζάνης